

Arrest

nr. 28 796 van 16 juni 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 30 mei 2007, verklaart er zich op 29 oktober 2009 voor de tweede maal vluchteling.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 18 februari 2009, verstuurd op 27 februari 2009.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U zou over de Afghaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Dawlatzai (district Chaparhar, provincie Nangarhar). Uw vader zou lid geweest zijn van de Hezb- Islami en uw grootvader zou tevens lid geweest zijn van deze partij. Voor uw geboorte zou uw grootvader omgebracht zijn door commandant Mamour Jandad van de Kholes groep. Uw oom Shamiullah zou uit wraak deze commandant gedood hebben in 1996. Sindsdien zou de neef van commandant Mamour Jandad,

commandant Nabat, op wraak belust zijn. Hij was ook een commandant van de Khales-groep. Die dag nog zou hij zijn troepen en zijn tanks op uw huis afgestuurd hebben. U en uw broer waren op dat ogenblik bij uw oom in Surkrood. Bij de aanval zouden uw ouders, broers en andere familieleden omgekomen zijn. Hierop zou u met uw oom en broer naar Pakistan gevlucht zijn. Iets meer dan een jaar geleden zouden jullie teruggekeerd zijn naar Afghanistan. Na enkele maanden dienden jullie echter wederom te vluchten naar Pakistan. Er had een mislukte aanslag op uw broer plaatsgevonden en volgens jullie oom waren jullie niet veilig. Na een verblijf van ongeveer in jaar in Pakistan zouden jullie opnieuw geprobeerd hebben om in Afghanistan te wonen. Na een korte tijd echter werd uw broer vermoord. Commandant Nabat stuurde hierna een bericht waaruit bleek dat ze u ook zouden doden. Hierna zou u besloten hebben om te vluchten. Op 31/05/2007 vroeg u een eerste keer asiel aan bij Belgische asielinstanties. Het Commissariaat-generaal nam op 11/02/2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam op 08/05/2008 een soortgelijke beslissing. De Raad van State heeft uw beroep tegen deze beslissing verworpen. Op 29/10/2008 verklaarde u zich een tweede keer vluchteling. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u enkele nieuwe documenten voor. Het betreft een artikel uit de krant Nangarhar dat het overlijden van uw familieleden zou bevestigen, een brief van het hoofd van de krant die de authenticiteit van het artikel bevestigt, een bericht van de groep Khales dat aan uw oom is gericht en een medisch attest dat moet aantonen dat u in Afghanistan gehospitaliseerd werd. U legde voorts enkele medische attesten voor die wijzen op psychische klachten, gelinkt aan doorgemaakte traumata. U overhandigde ook een advies van het BCHV waarin eveneens op de nieuwe documenten en uw medische situatie wordt gewezen.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door verzoeker niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- in verzoekers eerste asielaanvraag werd reeds tot de ongelofwaardigheid van zijn asielrelaas en terugkeer naar Afghanistan besloten;
- verzoekers verklaringen in de tweede asielaanvraag bevestigen de ongelofwaardigheid van zijn terugkeer;
- verzoekers nieuwe documenten vermogen niet zijn geloofwaardigheid te herstellen;
- doordat verzoeker zijn recente verblijf niet aannemelijk maakt kan de Commissaris-generaal zich geen beeld vormen van zijn nood aan subsidiaire bescherming;
- verzoeker geeft psychologische problemen aan, doch deze blijken nooit eerder te zijn vermeld en blijken een gehoor niet in de weg te staan.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert als middelen een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005. Met toepassing van artikel 57/23 bis van de Vreemdelingenwet, legt de vertegenwoordiger in België van het UNHCR een schriftelijk advies neer.

2.2. De vertegenwoordiger in België van het UNHCR stelt vooreerst dat de Raad naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, gegrond op dezelfde feiten, de beslissing tot de eerste asielaanvraag nogmaals kan beoordelen in beroep. Het zich beperken tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag nieuw aangehaalde feiten en elementen is volgens het UNHCR niet verenigbaar met een toepassing van de criteria van de vluchtelingendefinitie die georiënteerd is op bescherming. De analyse van een asielaanvraag moet berusten op een volledig beeld van de achtergrond en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker en de situatie in zijn streek van herkomst.

2.3. De Raad is, in weerwil van de opmerkingen van de vertegenwoordiger van het UNHCR en het BCHV, niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de

desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen of van het UNHCR-advies met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen.

Omtrent de eerste aanvraag werd een beslissing genomen die rekening hield met alle relevante elementen. Verzoeker kreeg daarbij de kans om zijn asielverzoek zo correct en omstandig mogelijk uiteen te zetten en waar mogelijk te staven met stukken. De weigeringsbeslissing die na onderzoek van alle elementen genomen werd door de Commissaris-generaal, werd door een arrest van 8 mei 2008 door de Raad bevestigd. Het gezag van gewijsde van dat arrest omvat de vaststelling dat verzoekers beweerde terugkeer naar Afghanistan niet aannemelijk is wegens uiteenlopende en chronologisch inconsistente verklaringen over zijn terugkeer én over zijn huwelijk aldaar, en wegens een gebrekkige kennis en foutieve verklaringen over ingrijpende gebeurtenissen die tijdens zijn beweerde verblijf in Afghanistan plaatsvonden. Daarenboven bezit verzoeker niet de nodige achtergrondkennis om een vrees voor de Hezb-i-Islami Kholes en een familieband met de vermoorde Malek G. aannemelijk te maken. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dat arrest en beschouwt de bevindingen ervan als vaststaand. Verzoekers inhoudelijke kritiek op deze bevindingen wordt om deze reden niet behandeld. Verzoeker kan de mogelijkheid om een tweede asielaanvraag in te dienen immers niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake zijn eerste asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977).

De stukken die verzoeker als nieuwe elementen bijbrengt om zijn tweede asielaanvraag te staven, betreffen een krantenartikel, een brief van de uitgever, een dreigbrief en medische attesten. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog een krantenartikel dat de onveiligheid in Noord-Pakistan illustreert.

2.4. Verzoeker meent dat de Commissaris-generaal door de nieuwe bewijsstukken die hij aanbrengt niet langer in twijfel trekt dat elf familieleden van Malek G. in 1996 vermoord werden. Uit het origineel van zijn taskara dat hij neerlegt, evenals de vertaling daarvan, blijkt dat hij het kleinkind is van de heer Mohyeddin. Hij bewijst daarnaast aan de hand van een aantal medische verslagen dat hij blijkbaar aan posttraumatische stress lijdt. Hij betwist onafdoende kennis te hebben over Hezb-i-Islami, waarvoor hij verwijst naar een interventie van het BCHV, opgesteld in het Frans en bijgevoegd bij zijn verzoekschrift. Verzoeker meent bijgevolg aannemelijk te maken familie te zijn van Malek G. en nog steeds vervolging te vrees van de Hezb-i-Islami Kholes, hetgeen hij verder wenst te staven met een dreigbrief. De vertegenwoordiger van het UNHCR sluit zich aan bij verzoekers betoog. Hij geeft een uiteenzetting over de bewijslast, wijst op de stukken van verzoeker en op het feit dat diens verklaringen overeenkomen met algemeen bekende informatie. De vertegenwoordiger stelt tenslotte dat er rekening gehouden dient te worden met de jonge leeftijd (twaalf jaar) waarop verzoeker Afghanistan verliet en met zijn lamenteuze psychologische toestand.

2.5. Waar verzoeker inhoudelijke kritiek levert op motieven waarover reeds in het arrest van 8 mei 2008 werd geoordeeld en een poging onderneemt om met nieuwe stavingstukken een heropening van het debat over deze motieven te bewerkstelligen verwijst de Raad naar wat sub 2.3. werd gesteld betreffende de beperking tot de nieuwe elementen en het respect voor het gezag van gewijsde van de bevindingen van het arrest van 8 mei 2008. De stavingstukken die verzoeker voorlegt kunnen dan ook niet als 'nieuwe elementen' beschouwd worden. Als nieuwe gegevens bij meervoudige asielaanvragen kunnen worden beschouwd alle gegevens die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin de asielzoeker ze had kunnen aanbrengen. In dit opzicht zijn enkel de aangebrachte verslechterde psychologische toestand van verzoeker en de verslechterde veiligheidssituatie in Noord-Pakistan 'nieuwe gegevens', daar deze zich pas manifesteerden na het arrest van 8 mei 2008.

De Raad stelt overigens vast dat noch in de eerste weigeringsbeslissing door de Commissaris-generaal, noch in het arrest van de Raad het incident waarbij de familieleden van Malik G. omkwamen, in twijfel getrokken werd. Het krantenartikel en de brief van de uitgever bevestigen bijgevolg een nooit in twijfel getrokken feit, waardoor de relevantie ervan niet wordt aangetoond. Doordat verzoeker zijn identiteit (verzoeker legde bij de eerste asielaanvraag enkel een fotokopie neer van zijn taskara) niet kon bewijzen en zijn achtergrondkennis over de Hezb-i-Islami Hekmatyar en Khales gebrekkig was, toonde verzoeker evenwel niet aan familie te zijn van de bewuste Malik G.. Ter zitting legt verzoeker zijn originele taskara neer. Uit de gehoorverslagen van het administratieve dossier blijkt echter dat verzoeker nooit zelf om zijn taskara is gegaan maar dat zijn oom dit 'regelde' (gehoorverslag 8 november 2007, 20) of dat zijn neef de taskara afhaalde omdat hij zelf niet kon gaan (gehoorverslag 28 januari 2009, 5). Deze vaststelling in samenhang met het gegeven dat het van algemene bekendheid is dat in de grensstreek met Pakistan identiteitsbewijzen op de zwarte markt te koop zijn, doet ernstige twijfels rijzen bij de authenticiteit van dit document. Verzoeker brengt bijgevolg geen enkel overtuigend element aan dat zijn identiteit, nationaliteit en zijn familieband met de zekere Malik G. zou kunnen aantonen. Voorts blijkt verzoeker zijn reisweg niet te kunnen staven, noch met enig document, noch met achtergrondkennis. Zo bleek verzoeker niet in staat te verduidelijken waar in Europa hij geland was. Evenmin kon hij het visum op zijn beweerde valse paspoort verduidelijken. Gelet op de veiligheids- en identiteitscontroles die bij binnenkomst op een Schengen-luchthaven systematisch worden gevoerd, is verzoekers voorgehouden onwetendheid niet geloofwaardig. Verzoeker slaagde er niet in enig vliegtuigticket, instapkaart, bagageticket of het (beweerdelijk valse) paspoort dat hij hanteerde, voor te leggen. Deze vaststellingen bevestigen het vermoeden dat verzoeker met zijn eigen legale Pakistaanse documenten reisde (het Pakistaanse paspoort was op verzoekers naam met zijn foto, gehoorverslag 8 november 2007) en deze wenst achter te houden voor de asielinstanties. Deze vaststelling doet het vermoeden rijzen dat verzoeker niet over de Afghaanse maar over de Pakistaanse nationaliteit beschikt. Het vaststellen van de identiteit en nationaliteit is een essentieel element in elke procedure. Het ontbreken van reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146). Met betrekking tot het document dat attesteert dat verzoeker voor verzorging werd opgenomen in een ziekenhuis in Jalalabad kan worden vastgesteld dat dit een gemakkelijk door knippen plakwerk te fabriceren faxkopie is die bijgevolg geen bewijswaarde heeft. De dreigbrief van Hezb-i-Islami Khales die verzoeker voorlegt is reeds anderhalf jaar oud. De bestreden beslissing merkt terecht op dat het opmerkelijk is dat deze niet in het kader van de eerste aanvraag naar voor gebracht werd en dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker op dat ogenblik niet van het bestaan van deze brief zou op de hoogte geweest zijn. Hoe dan ook, documenten kunnen een asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

Wat betreft de posttraumatische stress waardoor verzoeker zijn familieband met Malik G. bewezen acht, stelt de Raad vast dat deze problemen een hoog gesolliciteerd gehalte hebben en niet door een medische of psychologische diagnose worden aangetoond. In de eerste asielaanvraag bleek verzoeker geenszins aan enig psychologisch probleem te lijden. De stukken die verzoeker ter staving van zijn psychische problemen neerlegt stellen dat verzoeker bepaalde klachten formuleert en dat een gesprek met hem bijzonder stroef verloopt. Een klinische studie die door een neuroloog werd gevoerd bracht niets abnormaals aan het licht. Het interventieverslag dat opgesteld werd op 8 januari 2009 bevat een weergave van een telefonisch contact met psychiater Dr. Vanherle. Voornoemde stelt dat hij geen juiste diagnose heeft, noch een duidelijke oorzaak van verzoekers moeilijkheden. De psychiater is bovendien de mening toegedaan dat verzoeker zijn asielrelaas zelfstandig kan uiteenzetten en alert reageert. Dit bleek inderdaad tijdens het gehoor in het kader van de eerste asielaanvraag het geval te zijn. Ook het tweede gehoor op 28 januari 2009 in het kader van de tweede asielaanvraag verliep gestructureerd en coherent. Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in om zijn beweerde posttraumatische stress aan te tonen met enig medisch verslag, en al helemaal niet dat deze het gevolg zou zijn van de tragische moord op Malik G. en zijn familieleden. Het feit dat de beweerde psychologische problemen in hoofde van verzoeker zich pas manifesteerden na de definitieve weigeringsbeslissing die hij met het arrest van 8 mei 2008 ontving, kan deze vaststelling enkel maar bevestigen.

Wat betreft de gebrekkige kennis van Hezb-i-Islami merkt de Raad op dat verzoeker verwijst naar een motief dat al besproken werd in het arrest van 8 mei 2008. Gezien verzoeker geen enkel nieuw element dienaangaande naar voor brengt kan aan de conclusie van gebrekkige kennis geen afbreuk gedaan worden.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking worden genomen.

2.7. Verzoeker acht het belang van de terugkeer van verzoeker naar Afghanistan, zowel voor de toekenning van het statuut van vluchteling als voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, afhankelijk van de interpretatie die de Raad aan de artikelen 26 en 27 van de procedurerichtlijn geeft. Het staat in elk geval vast dat verzoeker in het district Khyber in Pakistan verbleven heeft. De onzekerheid betreft enkel de werkelijkheid van de pogingen tot terugkeer van verzoeker naar Afghanistan. De Commissaris-generaal weigert de vrees voor vervolging van verzoeker ten aanzien van Afghanistan te analyseren op basis van een appreciatie van de begrippen 'eerste land van asiel' en 'veilig derde land', die in strijd is met de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG. Pakistan is geen 'eerste land van asiel', daar verzoeker er niet als vluchteling werd erkend. Verzoeker wijst naar het advies van het BCHV op dit punt, dat voldoende duidelijk zou zijn. De Commissaris-generaal zou zich er evenmin van vergewist hebben dat Pakistan een 'veilig derde land' is in de zin van artikel 27 van de procedurerichtlijn. Dat zou de Commissaris-generaal onmogelijk kunnen beweren, getuige het artikel in de Morgen van 7 maart 2009, door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegd. Uit dat artikel blijkt dat het district Khyber, waar verzoeker gedurende zijn tienjarig verblijf in Pakistan woonde, thans volledig onder de controle gevallen is van de Taliban. Verzoeker brengt nog in herinnering dat zijn streek van herkomst in Afghanistan het district Chaparhar betreft in de provincie Nangarhar, wat opgenomen is in de lijst van het UNHCR van onveilige gebieden. Verzoeker vraagt dan ook de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De vertegenwoordiger van het UNHCR sluit zich bij verzoekers betoog aan. Hij betoogt dat de weigeringsbeslissing onterecht ingegeven lijkt door het opheffen artikel 52, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Hij wijst op het belang om de situatie van vluchtelingen in Pakistan op een correcte manier te evalueren, door na te gaan of verzoeker er opnieuw zal worden toegelaten en er nog steeds effectieve bescherming zal genieten, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement. Hij meent dat in dit verband zeker rekening dient te worden gehouden met de informatie die het UNHCR op 28 oktober 2008 aan de Commissaris-generaal heeft overgezonden (waarvan hij een bijlage geeft), evenals met de recente ontwikkelingen betreffende de veiligheidssituatie in Pakistan.

2.8. De Raad stelt vast dat de beweerde terugkeer van verzoeker naar Nangarhar reeds in het arrest van 8 mei 2008 ongeloofwaardig werd bevonden, en dit wegens onsamenhangende en chronologisch inconsistente verklaringen alsook verklaringen die niet stroken met objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Uit dat arrest blijkt dat de periodes waarin verzoeker verklaarde in Nangarhar verbleven te hebben elkaar soms overlapt en in tegenspraak waren met eerdere verklaringen. Daarnaast werd er een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de datum van zijn huwelijk die verzoeker opgaf en zijn bewering in Afghanistan getrouwd te zijn. Nadat hij met deze onverklaarbare tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, wijzigde verzoeker zijn verklaring om ze aan te passen aan de door hem tijdens het gehoor opgegeven chronologie, wat niet ernstig is. Naast een aantasting door inconsistente en tegenstrijdige verklaringen, wordt de geloofwaardigheid van verzoekers versie van de feiten verder ondermijnd doordat hij er niet in slaagde op een correcte manier opvallende gebeurtenissen te noemen die zich in Nangarhar afspeelden toen hij daar beweerdelijk woonde. Zo stelde verzoeker dat er een studentenprotest was tijdens zijn eerste verblijf, terwijl dat protest in werkelijkheid plaatsvond toen verzoeker volgens zijn verklaringen in Pakistan woonde. De vaststelling dat de levensloop die verzoeker schetst bedrieglijk is werd vastgesteld in het arrest van 8 mei 2008 dat bekleed is met gezag van gewijsde. Verzoeker brengt geen nieuwe elementen aan die vermogen deze vaststelling te wijzigen. De verklaringen die verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag aflegde versterken nog de conclusie van ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde levensloop. Zo slaagde verzoeker er niet in zijn activiteiten in Afghanistan duidelijk te maken, ondanks herhaaldelijke verzoeken van de dossierbehandelaar daartoe (gehoorverslag van 28 januari 2009, 9 en 10).

Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft

de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over *alle* facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker *correcte* verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (artikel 4, eerste en tweede lid van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004).

Uit het arrest van de Raad van 8 mei 2008 blijkt dat verzoeker verkoos om bij de asielinstanties een fictieve levensloop en een fictief verblijf in Nangarhar te schetsen, en dat hij weigerde om details met betrekking tot zijn reisweg en paspoort mede te delen alsook om dit laatste document voor te leggen. Dergelijk gedrag is in flagrante tegenspraak met de hoger beschreven medewerkingsplicht. Waar verzoeker stelt in huidig beroep dat alleszins niet betwist wordt dat hij in Khyber gewoond heeft en dat de Commissaris-generaal naliel de implicaties daarvan te onderzoeken merkt de Raad op dat zowel voormeld arrest van de Raad inzake verzoekers eerste asielaanvraag als de bestreden beslissing stellen dat het omwille van verzoekers ongeloofwaardige verklaringen onmogelijk is te bepalen waar verzoeker in de periode voor zijn asielverzoek in België zou hebben verbleven en in welke omstandigheden. Verzoekers verklaring dat hij gedurende zijn twaalfjarig verblijf in Khyber altijd thuis bleef en het huis enkel verliet om te gaan bidden in de moskee is dienaangaande illustratief en niet geloofwaardig. Door verzoekers houding tijdens de opeenvolgende gehoren is zijn algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze gehypothekeerd. Het is niet aan de Raad om, na vaststelling van bedrieglijke verklaringen, de elementen die wel correct naar voor gebracht werden te distilleren uit het relaas. De ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde levensloop en verblijfplaatsen werd vastgesteld op basis van tegenstrijdigheden, inconsistenties en lacunes in kennis van markante gebeurtenissen. Daar de Commissaris-generaal door toedoen van verzoeker niet over de ware toedracht omtrent verzoekers levensloop, zijn opeenvolgende verblijfplaatsen en zijn reisweg beschikt, kon hij geen onderzoek voeren naar een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde. Doordat de Commissaris-generaal niet over de juiste informatie beschikt, kon hij evenmin een onderzoek doen naar een mogelijke toepassing van de begrippen 'eerste land van asiel' en 'veilig derde land' zoals bepaald door de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG. Een schending van deze artikelen wordt dan ook niet aangetoond.

Ondanks de vaststelling dat verzoekers tweede asielaanvraag in overweging werd genomen, verkoos verzoeker te volharden in het ongeloofwaardig bevonden relaas van zijn eerste aanvraag, hoewel hem opnieuw de gelegenheid geboden werd en op hem de verplichting rustte om de asielinstanties de juiste toedracht omtrent zijn verblijfplaatsen voor vertrek en de chronologie daarvan uit de doeken te doen.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven (RvS 4 juni 2009, beschikking nr. 4513). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst en/of nationaliteit van een asielzoeker kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend. In de bestreden beslissing kon bijgevolg op wettige wijze tot het niet-toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus worden besloten, doordat het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfplaatsen en verblijfssituatie de jaren voor zijn beweerde vertrek. De subsidiaire bescherming kan niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend en negen door:

dhr. F. HOFFER,	kamervoorzitter,
mevr. A. VAN ISACKER,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. M.-C. GOETHALS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER